

дижтъ на корабѣтъ, които като разгледа, каза ми на варварскѣй-тъ си още языкъ ; азъ видишь истото мой народъ. Послѣ ми даде да разберѣхъ, като броеше на прѣститѣ си, че 17 бѣлы чековѣцы, на които корабѣтъ ся струшилъ на тѣхныгѣ приборѣжя, живѣяли тамъ стѣ четири годинѣ насамъ. А понеже азъ ся позачудихъ какъ не сжгы изѣли съотечественницѣтъ му. О ! не, рече, той не го братъ на мене ; мойто народъ, не ядешъ всяко човѣкъ ; имашъ бой, убиешъ него ; уловишь твои душманѣ, ядешъ.

Слѣдъ минаваніето на доволно врѣме, единъ ясень, день, тамъ отъ върхѣтъ на рѣжтъ Петко съзрѣлъ Африканскѣтъ сушъ. Тугакъ си хванѣхъ да подскача, да тропа, и да выка съ голѣмъ гласъ. О радость ! О какво смѣхъ ! тамъ видашь азъ мой мѣсто ; тамъ видишь мойто народъ. — Тази безмѣрна радость мя стреснахъ ; уплашихъ ся да не бы да мя остави : попытахъ го, иска ли му ся да си отиде на отечеството, и да стане пакъ какъвъто е былъ и първо, си рѣчь дивакъ и да яде човѣцы. На туй мое попытваніе той ся поначумери, па поклати главѣ и ми отговори, че той ако бы ся завърналъ на отечеството си, щѣлъ да научи съотечествен-